

PARAULA I VIDA

Centenari de les aparicions de la Verge Maria a Fàtima

El dia 13 de maig de 1917, a l'alba del segle XX, en l'aridesa de Cova d'Iria (Portugal) tingué lloc la primera visita de la Senyora «vinguda del Cel», com a Mestra que introdueix els petits vidents *Jacinta, Francisco i Lucía* en el coneixement íntim de l'Amor trinitari i els condueix a assaborir el mateix Déu, com el fet més bell de l'existència humana. Arribava un segle de persecucions, grans guerres i molt de mort i de dolor. La Verge Immaculada prometia la misericòrdia divina, recordant la bona nova de l'Evangeli, per a un món destrossat pels conflictes i ansiós d'una paraula d'esperança. L'Àngel abans havia convidat els tres infants a l'adoració, per a acollir els designis de la misericòrdia de l'Altíssim, i els ensenyà a pregar així: «Déu meu, jo crec, jo adoro, jo espero i jo us estimo»; i els proposava: «Voleu oferir-vos a Déu?». Els petits pastors que veieren Maria, quedaren plens d'una presència que es gravà indeleblement en el més íntim d'ells, i els consagrà testimonis profètics de la misericòrdia de Déu que, des de la fi de la història, illumina el difícil drama de la llibertat humana.

Fàtima és revelació de la confiança que, per fi, el Cor Immaculat de Maria, ple de gràcia, triomfarà. Un Cor Immaculat que s'ofereix com a «refugi i camí que condueix fins a Déu». La Senyora del Rosari de Fàtima convoca insistentment els vidents a l'oració, perquè s'arrelin en la intimitat amb Déu. Els traços concrets de l'oració demanada a Fàtima són els del rosari, que és mostrat com a camí per a la pau des del coratge dels humils. Al final, «tot és gràcia i misericòrdia», i tres fràgils nens d'un poblet remot de la Serra d'Aire promouran per tota la terra, la confiança en la llum del cor misericordiós de Déu. Així ho deia el Papa Benet XVI el 2010 a Fàtima: «Els visqueren una experiència de gràcia que els ha enamorat de Déu, en Jesús, fins al punt que Jacinta exclamava: "M'agrada molt dir-li a Jesús que l'estimo. Quan li ho dic moltes vegades, sembla que tinc un foc al pit, però no em crema". I Francisco deia: "El que més em va agradar de tot, va ser veure nostre Senyor en aquella llum que nostra Mare va posar en el nostre pit. Estimo moltíssim a Déu".»

Dels anomenats «secrets» de Fàtima, resta vàlida l'exhortació a la pregària com a camí per a la salvació

de les ànimes i, en el mateix sentit, la crida a la penitència i a la conversió. Deia el Cardenal Ratzinger l'any 2000: «Voldria al final tornar encara sobre una altra paraula clau del "secret", que amb raó s'ha fet famosa: "el meu Cor Immaculat triomfarà". Què vol dir això? Que el cor obert a Déu, purificat per la contemplació de Déu, és més fort que els fusells i que qualsevol tipus d'arma. El *fiat* de Maria, la paraula del seu cor, ha canviat la història del món, perquè ella ha introduït en el món el Salvador. El maligne té poder en aquest món, ho veiem i experimentem contínuament; ell té poder perquè la nostra llibertat es deixa allunyar contínuament de Déu. Però des que Déu mateix té un cor humà i d'aquesta manera ha dirigit la llibertat de l'home cap al bé, cap a Déu, la llibertat vers el mal ja no té l'última paraula. Des d'aquell moment cobren tot el seu valor les paraules de Jesús: "*patireu tribulacions al món, però tingueu confiança; jo he vençut el món*" (Jo 16,33)».

El missatge de Fàtima ens convida a confiar en aquesta promesa.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Llibre sobre Sant Salvador de Vilanova de Meià

El llibre *L'església de Sant Salvador de Vilanova de Meià*, escrit per Ramon Bernaus i Santacreu va ser presentat a la mateixa església de Vilanova de Meià el dia 22 d'abril, en un acte que fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Aquesta obra ens permet ajudar a estimar i valorar el temple parroquial de Sant Salvador de Vilanova de Meià, datat originalment en el segle XIII, i que té darrere seu una història mil·lenària, amb notícies certes d'un abat del Priorat de Meià de l'any 808 anomenat Ot. Hi van assistir l'Alcalde, Xavier Terré Boliart, i l'Alcalde de Penelles i Diputat, Eloi Bergós i Farràs. Una visita guiada al final de les intervencions va analitzar la construcció, que és monument nacional.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una opció raonable i legítima (I)

Fins fa pocs decennis, ser cristià era el més habitual en el nostre país i els processos de socialització religiosa introduïen nens, adolescents i joves en una cosmovisió compartida per la societat de manera gairebé natural.

Avui però, l'opció cristiana, més que ser una resposta a una actitud de recerca, és per a molts homes i dones, especialment per a les generacions més joves, una vertadera novetat. Una gran majoria d'ells no han estat catequitzats i desco-

neixen els relats, les paràboles i les ensenyances de Jesús. Això obre noves possibilitats i horitzons.

No hi ha una raó concloent per esdevenir cristià. Si hi fos, tot ésser humà que exercités el seu pensament arribaria a la conclusió que és l'únic mode d'orientar la seva existència, però el cas és que en el món, ara i en el passat, hi ha éssers humans lúcids, intel·ligents i sensibles que no han fet aquesta opció tot i conèixer-la, tot i poder-la articular valentment.

La llibertat és la condició bàsica i ineludible de la fe. La fe és la resposta afirmativa a una vocació interior. Reconec figures, persones, mediadors que m'han desvetllat aquesta fe, des de ben petit, que m'han ajudat a descobrir aquesta Presència interior, però cap d'ells ha estat decisiu, perquè la crida és interior i no exterior. Aquesta Força no és una ventada que tot ho arrossega; és com un oratjol que bufa. Puc respondre afirmativament o negativament.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Centenario de las apariciones de la Virgen María en Fátima

El día 13 de mayo de 1917, al amanecer del siglo XX, en la aridez de Cueva de Iría (Portugal) tuvo lugar la primera visita de la Señora «venida del Cielo», como Maestra que introduce a los pequeños videntes **Jacinta, Francisco y Lucía** en el conocimiento íntimo del Amor trinitario y los conduce a saborear el mismo Dios, como el hecho más bello de la existencia humana. Llegaba un siglo de persecuciones, grandes guerras y mucha muerte y dolor. La Virgen Inmaculada prometía la misericordia divina, recordando la buena nueva del Evangelio, a un mundo destrozado por los conflictos y ansioso de una palabra de esperanza. El Ángel, antes, había invitado a los tres niños a la adoración, para acoger los designios de la misericordia del Altísimo, y les enseñó a orar así: «Dios mío, yo creo, yo adoro, yo espero y yo te amo»; y les proponía: «¿queréis ofrecerme a Dios?». Los pequeños pastores que vieron María, quedaron llenos de una presencia que se grabó indeleblemente en lo más íntimo de ellos, y los consagró como testigos proféticos de la misericordia de Dios que, desde el fin de la historia, ilumina el difícil drama de la libertad humana.

Fátima es revelación de la confianza que, por fin, el Corazón Inmaculado de María, lleno de gracia, triunfará. Un Corazón Inmaculado que se ofrece como «refugio y camino que conduce hasta Dios». La Señora del Rosario de Fátima convoca insistentemente los videntes a la oración, para que se arraiguen en la intimidad con Dios. Los trazos concretos de la oración pedida en Fátima son los del rosario, que es mostrado como camino para la paz desde la valentía de los humildes. Al final, «todo es gracia y misericordia», y tres frágiles niños de una aldea remota de la Sierra de Aire promoverán, por toda la tierra, la confianza en la luz del corazón misericordioso de Dios. Así lo decía el Papa Benedicto XVI el 2010 en Fátima: «Ellos vivieron una experiencia de gracia que les enamoró de Dios, en Jesús, hasta el punto de que Jacinta exclamaba: “Me gusta mucho decirle a Jesús que le amo. Cuando se lo digo muchas veces, parece que tengo un fuego en el pecho, pero no me quema”. Y Francisco decía: “Lo que más me gustó de todo, fue ver a nuestro Señor en aquella luz que nuestra Madre puso en nuestro pecho. Amo muchísimo a Dios”».

De los llamados «secretos» de Fátima, permanece válida la exhortación a la oración como camino para la salvación de las almas y, en el mismo sentido, la llamada a la penitencia y la conversión. Decía el Cardenal Ratzinger en el 2000: «Quisiera al final volver aún sobre otra palabra clave del “secreto”, que con razón se ha hecho famosa: “mi Corazón Inmaculado triunfará”. ¿Qué significa esto? Que el corazón abierto a Dios, purificado por la contemplación de Dios, es más fuerte que los fusiles y que cualquier tipo de arma. El fiat de María, la palabra de su corazón, ha cambiado la historia del mundo, porque ella ha introducido en el mundo al Salvador. El maligno tiene poder en este mundo, lo vemos y experimentamos continuamente; él tiene poder porque nuestra libertad se deja alejar continuamente de Dios. Pero desde que Dios mismo tiene un corazón humano y de esta manera ha dirigido la libertad del hombre hacia el bien, hacia Dios, la libertad hacia el mal ya no tiene la última palabra. Desde aquel momento cobran todo su valor las palabras de Jesús: “sufiréis tribulaciones en el mundo, pero tened confianza; yo he vencido al mundo” (Jn 16,33)». El mensaje de Fátima nos invita a confiar en esta promesa.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Trobades d'animadors de Litúrgia a la diòcesi d'Urgell

Dissabte dia 29 d'abril a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell va tenir lloc la 9a Trobada d'animadors de Litúrgia organitzada per la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia del Bisbat d'Urgell i que fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric. Una quarantena de participants es van congregar per aprofundir en la Litúrgia de les Hores i en el seu valor en l'Església, com la pregària oficial que l'Església ens ofereix, una pregària no exclusivament reservada als monjos o preveres, sinó que és per a tot el Poble de Déu. Primer el Delegat diocesà de Litúrgia, Mn. Xavier Parés, va presentar la Litúrgia de les Hores com a pregària oficial de l'Església i presentà la conferència amb diàleg que oferiria l'Arquebisbe Joan-Enric Vives. Aquest va presentar una ponència sobre «*Les qüestions més essencials de la Litúrgia de les Hores*», iniciant la seva exposició per un recorregut històric sobre com l'any 1976 es presentava la Litúrgia de les Hores en llengua catalana, segons la reforma conciliar del Concili Vaticà II, per acabar amb la darrera edició (la 4a) que va ser presentada a finals

de l'any 2016. A partir de la *Sacrosantum Concilium* (SC), la Constitució conciliar sobre la Sagrada Litúrgia, es posa de manifest com la Litúrgia de les Hores pertany i és la pregària de tot el Poble de Déu, com recorda el *Catecisme de l'Església Catòlica* en els n. 1174-1178. Mons. Vives posà de manifest la importància de pregar amb els salms, tal i com es fa en la Litúrgia de les Hores, ja que és el llibre de la Bíblia més estimat i citat en el Nou Testament, i el mateix Jesucrist pregava amb els salms. L'Arquebisbe recordà la invitació del Catecisme i de la SC a «adquirir una formació bíblica i litúrgica més rica, sobretot principalment sobre els salms». Finalment, Mons. Vives presentà als participants la distribució actual de la Litúrgia de les Hores, Laudes i Vespres, Ofici de Lectura, Hora d'entre dia i Completes, i el significat d'aquesta distribució, ja que tot el dia resta santificat mitjançant la pregària de la Litúrgia de les Hores. Es va convocar una segona trobada de formació per a aprofundir en aquest tema, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, el dissabte dia 6 de maig.

► **La Creu de Lampedusa, a Urgell.** La Creu de Lampedusa del Papa Francesc va arribar a Sant Julià de Lòria el 6 de maig i va ser present a les misses d'infants i joves i després en una pregària-concert jove que es va

organitzar des de la parròquia i amb fidels i voluntaris joves que hi estan molt vinculats. La pregària va ser emocionant i plena de signes de solidaritat amb els refugiats. Va ser un motiu de flexió per a les famílies i per als

joves que van participar en la trobada. Després la Creu va viatjar fins a Agramunt, on també fou protagonista d'una pregària jove, coordinada per la FEMN que va unir a joves i grans a l'església de Santa Maria.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Estimats joves, no tingueu por de dir “sí” a Jesús amb tot l'impuls del cor, de respondre-li generosament i seguir-lo!» (8 d'abril).

@Pontifex: «Si el misteri del mal és abismal, la realitat de l'Amor de Déu que l'ha travessat i vençut és infinita» (12 d'abril).

@Pontifex: «És bo sortir dels nostres tancaments, perquè és propi del Cor de Déu desbordar de misericòrdia, fent vessar la seva tendresa» (13 d'abril).

@Pontifex: «Meditem amb estupor i reconeixement el gran misteri de la resurrecció del Senyor» (19 d'abril).

Aplec de Santes Creus de Les Anoves a Oliana

Dilluns dia 1 de maig, l'Aplec de Santes Creus de Les Anoves a Oliana va ser presidit per l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat pel Sr. Rector, Mn. Jaume Vila, i Mn. David Codina. Durant l'aplec es van inaugurar les obres de restauració i conservació de l'església romànica de Santa Eulàlia de Les Anoves (s. XII).

Va ser present l'Alcalde d'Oliana, Miquel Sala Muntada, i més d'un centenar de fidels, joves i grans, que es van reunir a l'església parroquial romànica de Les Anoves per celebrar-hi el tradicional Aplec de Santes Creus.

Abans de l'Eucaristia, l'Alcalde va agrair la visita de l'Arquebisbe i va explicar les obres de restauració i conservació que s'hi han dut a terme, que han servit per refer tota la teulada de l'església, consolidar-ne la seva estructura i assegurar-ne els seus aïllaments. L'Arquebisbe, en el seu parlament, agrai l'esforç que entre

tots s'ha fet per conservar aquest temple romànic i el patrimoni cultural i religiós dels nostres pobles, i destacà la importància de l'església de Santa Eulàlia de Les Anoves que ja és citada en un document de donació de terres l'any 972 i la parròquia de «Lezonovas» és esmentada en el document de l'acta de consagració de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell (s. IX).

L'Eucaristia de l'aplec fou celebrada per Mons. Joan-Enric Vives que va subratllar a la seva homília la importància de celebrar un aplec com a signe i manifestació del que ha de ser el Regne de Déu: joia, festa, compartir, on ningú hi sigui exclòs, especialment els més pobres i necessitats. Finalment, l'Arquebisbe subratllà que, més enllà de la restauració de les pedres físiques del temple de Santa Eulàlia de Les Anoves, el que vol Jesús és que restaurem el nostre cor i la comunitat, és a dir, que siguem uns cristians que donem testimoni

del seu Evangeli enmig del món i que amb la nostra forma de vida testimoniem la seva Resurrecció, tal com li ho digué a Sant Francesc d'Assís el Crist que li parlà.

Al final de la Missa tingué lloc la benedicció dels pans, signe de l'Eucaristia que vol ser compartida envers

els més pobres i necessitats, i la benedicció del terme de Les Anoves, pobles veïns i Oliana, feta segons el ritual de girar-se tots els presents cap als 4 punts cardinals, mentre el Bisbe beneïa el terme perquè Déu ens protegís de tota maltempsada material i espiritual.

► **Confirmacions a dos joves dels Arcs.** Dissabte dia 22 d'abril, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sagrament de la Confirmació a dos joves veïns de la parròquia de Sant Antoni dels Arcs (Bellvís). L'Arquebisbe estigué acompanyat del Rector de la Parròquia, Mn. Josep M. Aresté i per Mn. David Codina.

A la seva homília, Mons. Vives animà els fidels, i especialment els joves confirmands, a valorar la fe ja que és un valor religiós i humà imprescindible que ens ajuda a confiar en els altres, en nosaltres mateixos i sobretot en Déu. Exhortà els joves confirmands a ser joves amb personalitat, que cuidin i estimin la pròpia fe,

amb convicció, malgrat els dubtes que sempre poden acompanyar-la, nedant contra corrent i essent joves amb personalitat pròpia que no renuncien a tenir fe i a seguir de prop al Senyor Jesús.

► **Confirmacions a Linyola.** El diumenge segon de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 14 joves de la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Linyola. Van concelebrar amb l'Arquebisbe, el Rector Mn. Pere Canyada, Mn. David Codina i el diaca permanent Mn. Josep Caba, catequista responsable de la preparació dels joves confirmats i que els va presentar al Sr. Arquebisbe.

A l'homília, l'Arquebisbe glossant l'Evangeli, recordà com l'apòstol Tomàs, després d'haver dubtat, confià i es deixà dur més enllà de la raó o els dubtes, per la fe i per l'amor, que el fan arribar a una nova plenitud, que

és el coneixement espiritual i misericòrdios.

El dubte no és quelcom negatiu per al creient, sinó que és reflex de la seva llibertat personal, i un cop superat, pot fer que la fe en resulti enfortida.

L'Eucaristia fou solemnitzada pel cor parroquial de Linyola.

AGENDA

- **14 de maig.** 30 anys de la Marxa a Montserrat. Cloenda de la marxa al Santuari de Montserrat. Presideix Mons. Joan-Enric Vives.
- **17 de maig.** Mons. Vives rep la visita dels representants de l'organisme «Ajuda a l'Església Necessitada».
- **18 de maig.** Reunió de Delegats de Pastoral. Conferència Episcopal Espanyola. Madrid. Fins al 20 de maig.
- **19 de maig.** Dia Internacional dels Museus. Conferència de la Dra. Carme Borbonés. Església de Sant Miquel. Conjunt Catedralici. 19 h.
- **21 de maig.** Aplec de Covet. Conca Dellà.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113b / Jo 14,21-26]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i màrtir; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fundadora Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).

16. □ **Dimarts** [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Santa Gemma Galgani, rel. passionista; sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.

17. □ **Dimecres** [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ **Dijous** [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; *Tarragona*: sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, religiós caputxí.

19. □ **Divendres** [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. *Tarragona*: ■ Sant Joan I, papa i mr.; sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès),

fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ **Dissabte** [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Bernadí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.

21. □ **Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 / Jo 14,15-21]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Cristòfor Magallanes i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

Diumenge V de Pasqua

COMENTARI

Busqueu set homes plens d'Esperit Sant i de seny

Augmentava el nombre dels creients: hi ha tensions i han d'intervenir els Dotze, garants de la unitat en fidelitat a Crist.

En la distribució diària d'ajuda als pobres, les viudes dels immigrants de llengua grega no eren ateses.

Criteri d'actuació: *No estaria bé que els Dotze deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda.*

Així per organitzar la distribució diària d'ajuda als pobres, busqueu set homes plens d'Esperit Sant i de seny: ni amb seny humà però sense Esperit Sant ni amb suposat Esperit però sense seny.

Acosteuvos al Senyor, la pedra vida: invitació segons Is 28,16 que prefigura Crist com la pedra angular, garantia de què el qui creu, no quedarà defraudat.

La 2a part de Jn combina els discursos de comiat (cp. 13-17) amb els relats de Passió i Resurrecció (cp. 18-21).

Als discursos de comiat Jesús ensenya en exclusiva als deixebles: en el fons està parlant el Ressuscitat, tot i que les paraules surten dels llavis del Jesús històric que vol precisar als seus més íntims el seu missatge.

Que els vostres cors s'asserenin: hi ha commoció per l'anunciada partença del Mestre i pel sentiment de fracàs en l'empresa a què els havia empès.

Per això la doble invitació: *confieu en Déu, confieu també en mi*. La confiança en Déu, que cal renovar i actualitzar cada dia és l'essència del Poble de Déu.

La gran novetat és la segona invitació: *Confieu també en Jesús*. Per què?

Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida: el Camí a recórrer de la Veritat que ho és per a ser viscuda i no només coneguda.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclat: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclamo la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas.

Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra».

La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando. La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?». Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre.»